

Ο Γιαννάκης και ο Φλόξ

ΙΑΝΝΑΚΗ, είτε η θεία Σοφία,
μη βασανίσεις και τον καημένο
το σκύλο!

Ο Γιαννάκης καθόταν κατα-
γής κι έπαιζε με το Φλόξ, ένα

σφαίο λυκόσκυλο που ήταν ακόμη κουτάβι.

— Μα δεν τον βασανίζω, είτε. Παίζω μαζί
του!

— Πήγαινε να του φέρεις ένα κουτάκι γάλα.
Το καημένο το σκύλακι θα είναι καυτεψινε-
σμένο!

— Ας περιμένει και λιγάκι, είτε ο Γιαννάκης.
Δεν μπορεί δα να γίνει και υπηρέτης του σκύ-
λου!

Η θεία Σοφία ξανάκρασε τη δουλειά της.

— Τι του κάνεις πάλι; πώτησε σε λίγο, ακού-
γοντας τον Φλόξ να κλάει.

— Τιποτέ, θεία. Τον έζηνα στο αμαξάκι μου,
που το φόρτωσα με πέτρες, και ο Φλόξ θα μου
τις κουβαλήσει ως την άκρη του κήπου για να
χτίσω ένα σπιτάκι.

— Ένας σκύλος, και μάλιστα ένα τόσο μικρό
σκυλάκι, δεν μπορεί να σέρνει πέτρες, είτε η

θεία. Και πάλι σου λέω, μην τον βασανίζεις!
— Μα δεν τον βασανίζουν Παιζουμε, σου λέω,
και είναι πολύ ευχαριστημένος!

— Εμένα μου λέει! Σένα θα σ' άρεσε να σέρ-
νεις ένα αμάξι με πέτρες;

— Τα παιδιά δεν είναι σκύλοι.

— Ήθελα να σ' εβλάψα να γίνεις σκύλος για
κάμποσον καιρό, για να ιδείς αν θα σ' άρεσε.

— Μα ούτε να παίζεις κανείς να μην μπορεί!
Μουηρόριστε ο Γιαννάκης.

Και κάθισε στον καναπέ, ενώ η θεία Σοφία
αντίκρου του έραβε πάντα.

Έξαφνα του φάνηκε πως λίγο λίγο η θεία
Σοφία μικραίνει, μικραίνει, ενώ η βελόνα της
μάκρανε, μάκρανε και χόντραινε κι έμοιαζε
μ' ένα μακρούλο παβόλι. Άρχισε να 'ρχεται
προς το μέρος του και τον κοίταζε παράξενα
κι έγειρε το παβόλι της κι άγγιξε το Φλόξ.

Και ξαφνικά, τι παράξενοι! Το πέτινο κο-
λλάρο του σκυλιού έγινε ένα δοκρο γιακαδάκι,
το κορμί του σκεπαστηκε μ' ένα κοστούμι
όμοιο με του Γιαννάκη, και σε μια στιγμή ο
Φλόξ μεταμορφώθηκε σε παιδί, ίδιο κι απα-
ράλλαχτο με το μικρό του κύριο.

Ο Γιαννάκης πήγε να βγάλει μια χαρούμενη

φωνή, βλέποντας τούτη τη μεταμόρφωση, μα
αυτί για φωνή, βγήκε από το λαιμάγγι του ένα
γάβρισμα!

Έσκυψε το κεφάλι του και κοιτάχτηκε.

Αλλά αυτί για το γαλάζιο του μπλουζάκι και
το καντελόνι του, είδε τον εαυτό του σκεπα-
σμένον όλον με τρίχες μαύρες και σταγυλιές.
Τα χέρια του είχαν γίνει τριχωτά κι είχαν μα-
κριά νύχια στις άκρες τους.

Έξαφνα βρέθηκε με τέσσερα πόδια.

Η ευχή της θείας Σοφίας είχε γίνει αληθη-
νή. Είχε μεταμορφωθεί σε σκύλο, και ο Φλόξ
είχε μεταμορφωθεί σε παιδί!

Θέλησε να δείξει πόσο στενοχωρημένος
ήταν γι' αυτό το πάθημά του, μα δεν πρόφερε
να βγάλει λέξη από το στόμα του. Μόνο να
γαβρίζει μπορούσε και τίποτε άλλο!

— Σώπα, του είπε τότε ο Φλόξ-παιδί, μου πή-
ρες το κεφάλι με τα γαβρισματά σου! και τον
χτύπησε μ' ένα παβόλι.

— Μη χτυπάς το σκύλο σου! είπε η φωνή της
θείας Σοφίας.

— Μπα, τι παίζεις; Τα σκυλιά δεν είναι παι-
διά!

Για να γλιτώσει κι άλλο ξύλο, ο καημένος ο

Γιαννάκης-σκυλί κρύφτηκε κάτω από τον καναπέ. Σε λίγο όμως άρχισε να τον θερμίζει η ρείνα και βγήκε κι άρχισε να τριβεται στα πόδια του μικρού του αφέντη, με την ελπίδα πως θα του δινει λίγο ψωμί ή λίγο γαλατάκι.

— Φύγε από δω! ειπε το παιδί και τον κλότσησε δυνατά.

Και το δυστυχισμένο τερπάροδο, που ειχε δάλασε δυο πόδια, έφυγε ουδαιδύοντας στον κήπο.

Ο κύριος του του έριξε μια πέτρα που το χτύπησε στο πόδι.

Ο Γιαννάκης έβγαλε ακόμα μεγαλύτερες φωνές κι έτρεξε να κρυφτει μες στα χαμηλάδα.

— Περιμενε και θα ιδεις! Τώρα θα πάω να βρω μια κατοπαρόλα και θα τη δέσω στην ουρά σου, και τότε θα ιδεις πως θα γαβγίσεις!

Ακούγοντας τούτη τη φοβέρα, ο Γιαννάκης έτρεξε και κρυφτηκε σε μια γωνιά του κήπου για να γλιτώσει απ' το κακό αφεντικό του.

Όταν νύχτωσε, το δυστυχισμένο ζώο ζαναγύρισε στο σπίτι. Σηκώθηκε στα μπροστινά του πόδια κι από το παράθυρο ειδε πως ειχαν

κιάλας στρώσει το τραπέζι για το βραδινό φαγητό. Κι ειχε μια ρείνα...

Έβγαλε ένα δειλό γάβγισμα. Άκουσε τότε μια φωνή, που ήταν σαν της θείας Σοφίας, να λέει:

— Να ο Φλόξ, ζητάει να μπει μέσα. Άνοιξε του!

— Ας περιμένει! Δεν μπορώ εγώ να σηκώσω και όλην την ώρα για να κάνω τον υπηρέτη του σκυλιού μου!

Πέρασε ένα λεπτό, κι ύστερα άλλο λεπτό, έπειτα μισή ώρα, έπειτα μία, κι ο δημιουργός σκύλος ήταν ακόμα έξω και νηστικός.

— Μπα, τον λησμόνησα, έκανε ο Ψευτογιαννάκης ενώ ράδαγαζε στο ανακαυτικό του κρεβάτι. Τι να γίνει, ας τα καταφέρει όπως μπορεί!

Ο κατημένος ο αληθινός Γιαννάκης-σκύλας ζαναγύρισε στον κήπο, όπου ύστερα από πολλήν ώρα —γιατί η κοιλιά του ήταν άδεια— κατάφερε να κοιμηθεί.

Πόσο κρότησε ο ύπνος του αυτός; Κανένας δε θα ήξερε να το πει. Όταν ζύπνησε, έτριψε καλά, τ' άνοιξε, και τι ειδε;

Είδε τη θεία Σοφία με το φως αναμμένο να
ράβει πάντα ράδι στη λάμπα. Είδε το Φλόξ
πλαγιασμένο στα πόδια του. Και το πιο ευχά-
ριστο: δεν είδε πια τριγες στα χέρια του. Τα
μάγια είχαν λυθεί, δεν ήταν πια σκύλας, είχε
ζαναγίνει παιδί.

Το πρώτο που έκανε ήταν να τρέξει στην
κουζίνα, να γεμίσει ένα κουτάκι γάλα και να το
φέρει του Φλόξ. Κι από την ημέρα εκείνη, η
θεία Σοφία ποτέ πια δεν ζανσείτε στο Για-
νάκη:

— Μην κερδίζεις θα τον καημένο το σκύλο!

(Από το βιβλίο *Ta neqmatika tou spando*)

